

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona © 18 64 00 - Fax 18 64 20

Director de l'edició
Joan Ventura i Bruguera
Redactor en cap
Enric Serra

Puri Abarca (Apunts), Martí Ayats (Esports), Teia Bastons (Economia), Pepa Bouis (Punt i Seguit), Pere Drou (Llengua), Salvador Garcia (Girona), Toni Muñoz (Publicacions especials), Anna Mir (Edició), Miquel Riera (Cultura), Tura Soler (Punt Divers), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Consell editorial: Xavier Alberti, Narcís-Jordi Aragó, Rosanna Baleri, Carles Barba, Joan Bosch, Josep M. Casas, Josep Collell, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Josep Micoló, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Margarida Torrent, Joan Torras, Josep Valls, Esteve Vilanova, Xavier Cortadellas (secretari)

EL PUNT

Hermès Comunicacions, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona © 18 64 00 - Fax 18 64 20

Consell d'administració: Joan Bosch i Roura (President), Jordi Bosch i Roura (Gerent), David Marca Cañellas, Joan Ribas Freixas i Esteve Vilanova i Vila

Director editorial: Joan Vall i Clara.
Director: Emili Gispert i Negrell.

Jordi Camps (Esports), Narcís Genís (Catalunya), Josep Martíngoy (Espanya-Món), Manel Lladó (Fotografia), Carme Toms (Documentació), Lluís Bruguera (Tancament), Gestió: Anna M. Ribas, Carme Bosch (Administració), Miquel Fuentes (Personal i distribució), Producció: Lluís Cama, Jordi Molins (Maquetació), Jaume Batchelli (Serveis), Jaume Esparraguera (Infografia), Josep Madrenas (Informàtica), Nuri Pruneda (Publicitat), Comercial: Pau Figueras, Baldi Bramon (Agències), Jordi Cantó (Comarques gironines), Cristina Taulats (Maresme), Marc Baster (Barcelona Nord), Santi Amores (Subscripcions), Concepció Casals (Quiosquers), Promoció: Xevi Esteve (Club del Subscriptor S.A. © 902 22 10 10), Màrqueting: Toni Corominas. Impressió: Rotimpress © 40 05 95.

EL PUNT expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que EL PUNT no fa seva necessàriament.

Defensor del lector: Josep Valls i Grau.

Difusió controlada
Dipòsit legal: GI-535-78

La transcendència d'un pacte

En el moment en què es van conèixer els resultats de les eleccions catalanes —ja el mateix dia, després del fracàs de les primeres estimacions—, tothom va estar d'acord que a Catalunya es viuria una manera diferent de fer política. Ho deia Jordi Pujol, que fins i tot parlava d'humilitat. «L'electorat ens ha dit que hem d'actuar d'una altra manera, i ho farem», venia a dir el president en funcions de la Generalitat després de perdre la majoria absoluta. I si en alguna cosa coincidien la resta de forces polítiques era en el fet que les coses no serien com en les últimes tres legislatures, en el sentit que la cultura del pacte i del diàleg prendria una força que fins aleshores no havia tingut.

També es donava una altra coincidència d'anàlisi. La primera traducció pràctica del canvi que imposen els resultats la podíem tenir en la composició de la Mesa del Parlament. I així ha estat. Pujol es va refiar que arribaria a acords a partir de pactes bilaterals i s'ha trobat que, contra tot pronòstic, els quatre grups a l'oposició s'han posat d'acord per signar el que han anomenat «pacte per al pluralisme, la representativitat i l'equilibri institucional». I ha de

quedar clar que CiU havia estat convidada a participar en les converses, però va considerar oportú desmarcar-se'n. De moment, per tant, ja tenim una clau important, encara que no sigui ni definitiva ni determinant. D'una banda, la vida política ja no gira només al voltant de Jordi Pujol, que, per primera vegada, ha experimentat a la pràctica les conseqüències de la pèrdua de majoria absoluta. De l'altra, els partits a l'oposició han pres una decisió en clau de política catalana, sense esperar a veure què passarà en les eleccions generals del març.

No es pot dir a la lleugera que el pacte que han signat els líders del PSC, del PP, d'ERC i d'IC-EV sigui contranatural, ni molt menys que vagi en contra de la voluntat popular expressada a les urnes el 19-N. Una altra cosa seria si haguessin arribat a un pacte de govern, la qual cosa resultaria, d'altra banda, impossible. Encara que sigui obvi, convé recordar-ho: la coalició que va guanyar les eleccions continuarà sent la força que tindrà major quota de representació a la Mesa del Parlament, més nombre de representants al Senat i més consellers al consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Sí que

és veritat, en canvi, que les forces minoritàries tindran més representació de la que tenien en aquestes institucions.

De tota manera, ateses les reaccions que s'estan donant, els signants del document hauran d'esforçar-se a explicar bé què representa el pacte si no en volen pagar un preu elevat. Més concretament, les tres forces d'esquerra hauran d'explicar al seu electorat per què s'han donat la mà amb el PP, partit al qual havien dit durant la campanya electoral que farien el buit. Les imatges de Nadal, Colom i Ribó fent encaixades de mans amb Vidal-Quadras poden arribar a ser una llosa per a alguns, mentre que Pujol, malgrat el pacte, continua tenint totes les cartes per arribar a acords de govern amb qual-sevol de les forces polítiques amb representació parlamentària.

La veritable transcendència del pacte s'ha de buscar en clau catalana i s'haurà de valorar, més fredament, d'aquí a un temps. Si al capdavall significa potenciar el paper del Parlament i, per tant, enriquir la vida política catalana, haurà estat positiu, més enllà del rendiment partidista que en puguin treure els uns o els altres. Si no és així, senzillament, s'ho podien haver estalviat.

EL LECTOR ESCRIU

Carta oberta al Consell Comarcal del Gironès

■ L'Institut d'Estudis Gironès va organitzar els dies 23, 24 i 25 de novembre, amb l'assistència de més de 300 professionals d'arreu del món, un congrés internacional, «Hispania i Roma d'August a Carlemany», en el qual es va homenatjar la figura i el treball de tota una vida de l'arqueòleg gironí Pere de Palol, membre d'una família que ha donat molts noms il·lustres a la nostra ciutat. Aquest institut va adreçar-se al Consell Comarcal del Gironès per demanar-li ajuda financera per cobrir les múltiples despeses d'un esdeveniment gironí pels quatre costats. Se'ns va negar per manca de pressupost. També vam sol·licitar fer una visita als Banyes Àrabs, el dissabte dia 25 a la tarda, per mostrar aquest monument als congressistes estrangers. Se'ns va dir que, si el volíem veure, havíem de pagar les hores extres del vigilant del recinte perquè aquest dia, a la tarda, el tancaven. ¿Com pot ser que un organisme gironí que té la cura i custòdia del nostre patrimoni, que hauria de vetllar pel nostre progrés científic i cultural, no ens ajudi i ens doni una resposta tan estúpida davant d'un esdeveniment que ha tingut un ressò internacional? Com tenen aquest monument tancat en una ciutat que, en part, viu del turisme? D'on surt tanta negligència? Potser si haguéssim fet una cargolada o un aplec, tot seria diferent. Això de «comarcals» els escau a la perfecció. Quina vergonya!, un deshonor públic que també fem extensiu al partit polític que hi ha darrere i que ho permet. / LA JUNTA DE L'INSTITUT D'ESTUDIS GIRONINS.

On és la piscina municipal adaptada?

■ L'11 de novembre, Palafrugell va inaugurar la piscina municipal. La delegació Mifas Baix Empor-

dà, amb socis de la comarca, va voler ser present en aquest acte per tal de poder donar el nostre agraïment a l'Ajuntament de Palafrugell, que durant tot el temps d'obres de la piscina i les reunions mantingudes van assegurar que seria adaptada.

Primera sorpresa: Quan estàvem esperant per entrar, se'ns va comunicar que l'ascensor no funcionava i que si volíem podíem entrar i visitar les instal·lacions i després ens pujarien a la terrassa on es farien tots els actes.

Segona sorpresa: De grua per entrar i sortir de la piscina —o

sigui, l'adaptació—, no n'hi ha cap. Les raons que ens van donar no ens acaben de convèncer. Els creurem quan les veiem fetes realitat. Tot i així, vam jugar-nos el físic i amb dos policies molt amables, a força de braços, vam pujar una a una les cadires de rodes. Tots ens preguntàvem on era la piscina adaptada que tant de temps esperàvem. En aquests moments, quan la llei de supressió de barreres és vigent, és trist i llastimós assistir a inauguracions com aquesta. Espero i tinc encara l'esperança que les persones, quan donen la seva paraula, la com-

pliran. Tot és qüestió de voler fer les coses ben fetes i respectar els drets dels minusvàlids, que són els drets de tots els ciutadans. / I-SABEL JUSCAFRESA. Palafrugell.

A la junta directiva del Girona FC

■ El futbol a la nostra ciutat, malauradament, està passant moments crítics, tant esportius com econòmics.

Efectivament el Girona està en hores baixes, potser algun dia aixecarà el cap i tornarà a ser el que tots els socis somien, però men-

trestant... Podrien vostès, senyors de la junta directiva, ser més nets i polítics; poca gent venim a l'estadi a patir veient el pobre joc que fan els nostres jugadors que, a més a més, hem de portar-nos de casa l'escombra per netejar els seients i les graderies per la gran quantitat de brutícia de tota mena que hi trobem, des de gots de plàstic trencats, pipes, bosses buides de patates i papers fins a burilles de cigarreta i altres coses.

El Girona FC pot ser un equip en aquests moments pobre, però no brut. Senyors, una mica de netedat; si això continua així, potser serà millor quedar-nos a casa i així evitem un possible «contagi» de tanta «merda» que hi ha amuntegada a les graderies de l'estadi. / MANEL RODRÍGUEZ BENAVENTE. Girona.

Si trobeu el pas de vianants, premi!

■ És un perill latent. Si us situeu a l'avinguda Jaume I, de Girona, a l'altura de l'antiga Clínica Muñoz, podreu observar que molt sovint hi ha gent que, jugant-s'hi el físic, travessa el carrer esquivant els cotxes. Per què ho fan? Intento oferir una explicació plausible.

En aquest punt hi ha parades de bus a banda i banda del carrer, que serveixen 6 de les 9 línies existents. La millora del transport urbà ha significat un augment important del nombre d'usuaris. Si busqueu un pas de vianants, hauréu d'anar al xamfrà d'Hisenda o al de Jaume I-Joan Maragall, però aquest per la part del Mercat, perquè pel cantó en el qual ens trobem no n'hi ha cap. Veureu que la gent no fa aquests trajectes, per distància o per temps, i tira pel dret. Sembla que una solució senzilla seria marcar el pas que falta en aquest últim xamfrà. El funcionament actual dona prioritat als cotxes. Estem parlant d'un carrer de la ciutat i no d'una carretera, i el punt de vista hauria de ser a l'inrevés. / M. CARME FONTAN JUBERO. Girona.

LA PUNXA D'EN JAP

